"Adın tarihe geçer ama,
kimliğin nerde hani?"

Bertolt Brecht

Fotoğraf: Eren Aytuğ

Taçsız ve Tek Kral
Metin Oktay

Yazı: Mustafa Bayka

"Yumuşacık, yusyuvarlak... Hareketli... Ele-avuca sığmaz... Zıp zıp zıplar, yerinde durmaz. Onunla ilk tanıştığım gün, ayakkabısının bağlarını bile kendi bağlayamayan, yürümeyi yeni yeni öğrenmiş minicik bir çocuktum... 'Sen de nereden çıktın?' der gibi vurdum ona... O ilk vuruşla birlikte, yolum da değişti, hayatımda. (...) Çaresiz, kader bağlamıştı bizi... Ondan ayrılamıyordum... Benim en iyi arkadaşım olmuştu."

Metin Oktay meşin yuvarlakla bir yaşam boyu süren ilişkisini bu benzersiz satırlarla anlatıyor. Galatasaray kimlik ve ruhunun yaratılmasında Leblebi Mehmet, Aslan Nihat, Berlin Panteri Turgay Şeren, Eşfak Aykaç, Baba Gündüz, Coşkun Özarı ve adını sayamadığımız nice futbolcunun yanında Metin Oktay'ın apayrı bir yeri vardır. Yarım yüzyıldır süren Metin Oktay efsanesinin canlı tutulması amacıyla Galatasaray Dergisi olarak üzerimize düşen görevi bu dosya aracılığıyla yerine getirmeye çalıştık.

Abarttığımı sanmayın ama, gerçekten 45 yıldır tribündeyim. Çoğunlukla da kapalıda. Böyle olunca da Nisan ayındaki Güngören'deki İstanbulspor deplasmanını kaçıracağımı düşünemezdim bile. Benden daha serinkanlı bir taraftar olan oğluma da Biletix'den sıraya girip (garanti olsun diye) bir bilet ayarladıktan sonra, deneyimlerimin ışığında maçın başlamasından 5 saat önce Güngören'e 'vasıl olduk'. Stadın önündeki 'manzara-i umumiye' şöyleydi: 1500 kadar bir taraftar topluluğu, çoğu ultrAslan ve genç. Güvenlik güçleri önlemlerini almışlar ve gişelerin 50m. kadar önüne barikatlarını ve hepimizin bildiği portatif 'arama' kapısını konuşlandırmışlardı. İki saatlik bir bekleyişten sonra, polis bekleşen kalabalığı gişeler tarafına almaya başladığında, tahmin ettiğim gibi 1500 kişilik taraftar yığını çapı ancak 2 metreyi bulan arama kapısının önüne yığıldı. Böyle bir olayı beklediğimden biz de ön saflara doğru bir hamle gerçekleştirdik ve en az 800 kişiyi arkamızda bıraktık.

"ÇAKAL" Eski Çakal

Artık girdabın içindeydik ve ezileceğimden emin olan oğlumun kaygılı bakışları altında kendimden emin 'gıdım gıdım' hedefe doğru ilerliyordum.

O dalgalanma ve itiş kakışların arasında hiç kimsenin beklemediği bir olay oldu ve stada araç-gereç getiren bir minibüs kalabalığın arasına girerek ağır ağır barikatlara doğru yol almaya başladı. Minibüsün arkasına sotalanan kalabalığın bir bölümü de, minibüsü eskort gibi kullanarak başarılı bir şekilde kapıya yanaşmaya başladı. Hemen Metin'i uyardım ve biz de minibüsün bu yarıcı gücünden yararlanmaya başladık.

Arkamda yer alan formalı gençlerden bazıları bu 'uyanık' davranışımı fark ettiler ve gülerek bana şu sözlerle takıldılar: "Çakal, eski çakal."

O girdabın içinde bu espri hepimizde bir gülme krizine yol açtı ve birkaç dakika sonra da sağ sağlim kapıdan geçmeyi başardık. Fakat aklım bu çakal sözcüğüne takılmıştı.

Sözcük kesinlikle sevecenlikle kullanılmıştı. Sözcüğün bu bağlamda kullanılmasını bir yerden daha hatırlıyordum. Stada girdiğimizde ve yerimize oturduğumuzda hep bunu düşündüm ve kafamda birdenbire bir şimşek çaktı ve tüylerim diken diken oldu. 'Çakal', genç Metin Oktay'ın iki tekerlekli bisikletinin adıydı.

"Kafa ile topa vururken, dikkat ettiğim en önemli nokta, gözlerimin açık olmasıydı."

Jübile maçında
Can Bartu ile.

Tanımlanamaz bir sevgi ilişkisi

Hakan Dilek'in "İşte Böyle Bir Şey" adlı kitabında Metin Oktay'ı anlatan yazıda 'Çakal' şöyle anlatılıyordu: "Yaşamının tek oyuncağı futbol. Bir de 'Çakal' var. Çakal iki tekerlekli bisikleti Metin'in. O yerinden fışkıracakmış gibi duran adalelerinin ve ona sonradan üstün sıçrama yeteneği kazandıran baldırlarının sebeb-i hikmeti işte bu bisiklet olsa gerek."

Bu bağlantıyı nasıl kurmuştum? Çünkü, Metin Oktay üzerine yazılan yazıları, çekilen fotoğrafları beynim özgür irademi devre dışı bırakarak, sanki beni bir kayıt, bir fotokopi makinesine dönüştürerek kazıyordu tüm hücrelerime. Bu 40 yıl önce de böyleydi, bugün de böyle, yarın da böyle olacak. Yaşadığım fazlaca anlatılamaz, tanımlanamaz bir 'sevgi' ilişkisiydi. Ömer Madra'nın enfes deyişiyle "Ömür boyu süren bir şarkı"ydı Metin Oktay.

Galatasaraylılık ruhu ve Metin Oktay

'Galatasaray' dergisinin birinci sayısını hazırladığımız sırada, derginin yayın koordinatörü Bülent Timurlenk bana: "Ağabey, dedi. Bizim kuşak ne kadar şanslı. Bu

Yıl 1961. Akdeniz yolcu gemisi Palermo'da. Yolcuların büyük bölümü bu seyahate sırf Metin'i görmek, onunla hasret gidermek için çıkmışlar. Bunlardan biri de Mektep Takımı'nın eski haflarından biri olan merhum Ziya Aktuna (1314).

denli kısa bir sürede, şampiyonluğun her türlüsünü gördük." Aslında dediği doğruydu ama, ben hiç düşünmeden bu sava karşı çıkmıştım: "Evet ama, biz de şampiyonlukların yanı sıra bir de Metin Oktay'ı yaşadık." Bana göre Metin Oktay'ın ayrıcalığı Galatasaraylılık Ruhu'na yaptığı katkıda yatmaktaydı. Ali Kırca'nın da dediği gibi,"Galatasaraylılık ruhu, yalnızca Galatasaray'a ait bir kimlik tanımıydı." Spor yazarlığında bir

duayen olarak gördüğüm eski Fenerbahçeli futbolcu Halit Deringör de yazılarından birinde Galatasaray'ın bu özelliğine değinmişti: "(...) Ama Galatasaray'da paradan da kuvvetli olan bir şey var. O da Galatasaraylılık ruhu."

1961 yılının yazı benim için tam bir kabusa dönüşmüştü. Ligi 36 golle kral olarak bitiren Metin, İtalya'nın Palermo takımına transfer olmuştu. İnanmak istemiyordum ama gerçekti, Metin gidiyordu.

Ayrılık acısı daha o gitmeden çocuk kalbime çökmüş, sanki Galatasaray'a küsmüştüm. Futbolla bütün bağımı koparacaktım nerdeyse. Sonra gerçekten, başımı iki elimin arasına alarak düşündüm, düşündüm. Evet Metin ilahımdı ama Galatasaray'a olan sevgim daha büyüktü ve bu sevgi acımı hafifletecekti. Artık Metin'i gazetelerdeki haber ve fotoğraflarından izliyor, özlemimi bir nebze olsun dindirmeye çalışıyordum.

Mithatpaşa'nın bir gecelik tribünleri

Belleğim beni yanıltmıyorsa, 1962'nin Şubat ayıydı (Daha sonra, doğru ayın nisan olduğunu Sayın Servet Oktay ve Rıfat Pala'nın bana hediye ettikleri "Top ve Ben" adlı kitaptan öğrendim) . Bir mucize gerçekleşiyor ve Palermo Galatasaray'la bir dostluk maçı oynamak için İstanbul'a geliyordu. Aylarda yanılabilirim ama maçın bir salı gecesi oynandığına eminim. Salı sabahı okul yolunda Mithat Paşa'nın önünden geçerken bay-

Ortalık "Metin, Metin"sesleriyle inliyordu. Metin Galatasaray formasını yeniden giymişti.

rakları görmüş ve içim içime sığmamıştı. Bu maça mutlaka gitmeliydim ve Metin'imi seyretmeliydim. Ama bir problem vardı. O dönemde gece maçlarına yalnız gitmeme izin yoktu. Babam da Anadolu'da görevde olduğundan Lise'li dayımı (Boru Zeki-1244) razı etmek ve birlikte maça gitmek tek çözüm olarak görünüyordu. O gün ders mi dinledim yoksa saatleri mi saydım, hiç bilmiyorum. Okulun bitiş saati 16'da fırladım ve olabildiğince çabuk eve geldim (Bu arada "Hastane" durağının oldukça kalabalık olduğunu da gözlemiştim). Bereket dayım evdeydi ve teklifimi yineletmedi. O da Metin'i özlemişti. Ama bir sorun daha vardı. Sağolsun dayım biraz ağırkanlıydı. Maç saat 20'deydi. Bütün 'hadilemelerime' karşın evden ancak saat 19'da çıkabildik. Kapalı tribünün önüne geldiğimizde tüm kapıların kapalı olduğunu ve hatırı sayılır bir taraftar grubunun, ana demir kapıyı kırmaya çalıştığını endişeyle gördüm. İstanbul sanki bir sel olmuş ve Metin sevgisiyle 'Stadyum'a akmıştı. Alt tarafı özel bir karşılaşma, bir dostluk maçıydı. Ama işin içine Metin Oktay faktörü girmişti. Bu arada duyduğum endişe, tabi ki kapının kırılacağı değil, kırılamayıp bizim dışarda kalacağımız yönündeydi. Doğal olarak kapı kırılamadı ve biz son bir umutla şimdiki yeni açık tarafına gittik. O tarihte zannediyorum yeni açığın inşaatına yeni başlanmıştı ve 'Gazhane' tarafındaki tepeden sahanın tümü görünüyordu. Karanlıkta hemen bir imece çalışması gerçekleştirildi. İnşaatta kullanılan bidonlar belli bir mesafe uzaklığında, kayalarla desteklenerek sabitlendi ve her iki bidon arasına olabildiğince sağlam iki kalas yerleştirilerek, yeni açığın üst gecekondu tribünleri tamamlanmış oldu. Her 'mini tribün' yaklaşık 8 kişiyi taşıyordu ve bunların sayısı tahminen 50'lere ulaşıyordu.

"Sayı yap Metin, sayı yap"

Takımlar sahaya çıkmıştı ve ortalık "Metin, Metin" sesleriyle inliyordu. Metin Galatasaray formasını yeniden giymişti. "Sayı yap Metin, sayı yap" tezahüratına sallanan kalasların üzerinden biz de katılıyor ve bu arada istenmeyen kazalar da oluyordu. Ama ne gam. Metin oradaydı ve biz onu bağrımıza basıyorduk. Metin, eski Metin değildi. Goller kaçırıyor ve üzerindeki durgunluğu atamıyordu. Devreyi 1-0 yenik kapadık. İkinci devre iş çığrından çıkmış, maç tam bir final maçına dönüşmüştü. Tüm takım Metin için oynuyor, ona bir galibiyet armağan etmek istiyordu. Önce beraberlik, sonra da Beşiktaşlı büyük futbolcu Baba Recep'in (Recep Adanır) unutulmaz frikik golü geldi. O gece, statdaki tüm seyirci

"Bugünlerde durup dururken Metin Oktay'ı özlemenin bir anlamı olabilir mi? Ben özlüyorum."

(stat dışındaki bizler de!) ve oyuncular görevimizi yerine getirmiş ve Metin'i mahçup etmemiştik.

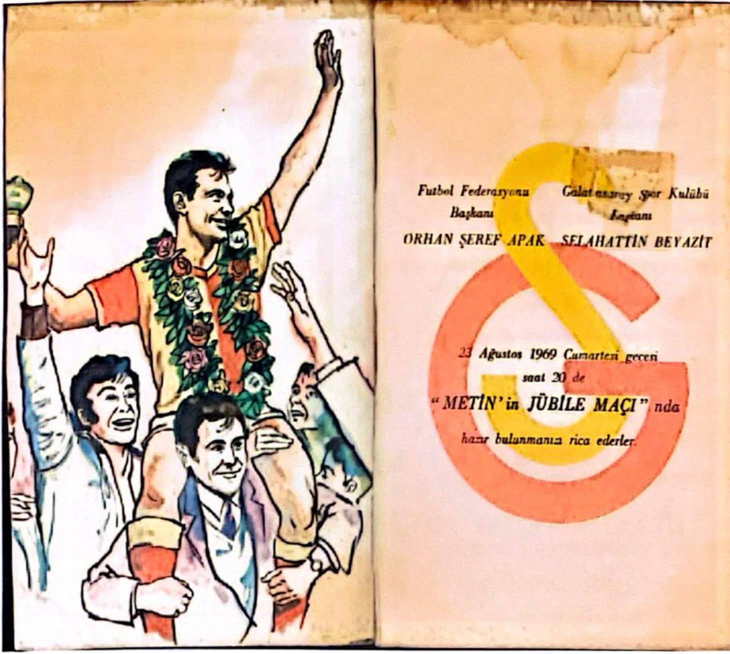
"Sevginin Adı"

Ahmet Çakır, Galatasaray Spor Kulübü'nün tarihini anlatan kitabının önsözünde şöyle diyor: "Söylemeden edemeyeceğim başka bir nokta daha var. 'Bu kitabı niçin yazdın, tek sözcükle yanıtlar mısın?' gibi bir soruyla karşılaşsaydım, hemen şunu söylerdim: 'Sevgi'. Evet, bu kitap sevginin kitabıdır. Hatta kaybetmiş olduğunuz bir sevgiliyi yeniden yaşatmak istemenin kitabıdır. O sevgili de, Metin Oktay'dır. Çakır'ın yüreğinin derinliklerinden fışkırıyor bu satırlar. NEDEN? Ali Kırca, "Bugünlerde durup dururken Metin Oktay'ı özlemenin bir anlamı olabilir mi? Ben özlüyorum. Artistik gollerini, vole çakarken havada

ÖZYAŞAM ÖYKÜSÜ

- 2 Şubat 1936'da İzmir'de (Karşıyaka-Çiftefırınlar) doğdu.
- Karşıyaka Soğukkuyu İlkokulu, Alsancak İlkokulu, İnönü Lisesi ve Mithatpaşa Erkek Sanat Enstitüsü'nde (Mobilya bölümü) okudu.
- 15 yaşında Damlacık Kulübü'nde 8 numaralı formayı (8 numaralı forma çok sevdiği Sait Altınordu'nun forma numarasıydı) giyerek futbola başladı.
- Adnan Suvari'nin futbolcu-antrenör olarak görev yaptığı Yün Mensucat'a transfer oldu ve yeni forması altında 14 gol attı ve Genç Milli Takım aday kadrosuna çağrıldı.
- 11 Nisan 1954'te Belçika maçında ilk kez milli oldu ve 4-0 kazanılan maçın 2 golünü attı.
- Aynı yıl İzmirspor'a transfer oldu ve bu forma altında 17 gol atarak gol kralı oldu. İzmirspor da Mahalli Lig'i şampiyon bitirdi.
- 1955'te 19 yaşında Galatasaray'a transfer oldu.
- Galatasaray formasıyla ilk kez (28 Ağustos 1955) Beyoğluspor'a karşı oynadı ve ilk golünü attı.
- 1956 yılının Şubat ayında Millilerimiz Macarları 3-1 yenerken, 2 golü Lefter 1 golü Metin attı.
- 29 Ocak 1959'da İzmir'de Oya Sarı ile evlendi.
- 10 Haziran 1959'da Fenerbahçe ile oynanan Türkiye Ligi finalinin ilk maçının 37. dakikasında rakip kaleye ünlü "ağları yırtan gol"ünü attı.
- 22 Haziran 1959'da babasını yitirdi.
- Transfer döneminde İzmirspor'un o gün için çok büyük bir tutar olan 300.000 TL'lik transfer teklifini reddederek çok sevdiği kulübünde kaldı ve bu nedenle eşinden ayrıldı.
- 14 Eylül 1960'ta eksik askerlik yaptığı savıyla tutuklandı ve toplam 45 gün Paşakapısı ve Toptaşı

Dönemin federasyon başkanı Orhan Şeref Apak'ın ve Galatasaray Kulübü Başkanı Selahattin Beyazit'in Metin'in jübile maçı için hazırlattıkları davetiye. (Yıl 1969)

asılı duran fotoğrafını, kralken taşıdığı asaletini, zaferlerin bozamadığı ferasetini, yenilgilerin yıkamadığı

metanetini ve renklerine sadakatini özlüyorum" diyor. NEDEN? Göztepe'nin unutulmaz "bombacı"sı Halil Kiraz: "Metin Oktay'ın gollerini, futbolculuğunu anlatmakla bitiremezsin. Bunun yanında da altın gibi kalbi olan insandı. Yanına gittiğimizde, yanımızda yüzü kızararak oturan bir abimizdi. (...) O gün baktım, karşımda artistler kadar yakışıklı, dev gibi bir abimiz var. İşte dedim, insan futbolcu olacaksa böyle olmalı" diyor. NEDEN? Nebil Özgentürk'ün hazırladığı 'Bir Yudum İnsan' belgeselinde yeni kuşağın sahada izleyemediği 'Berlin Panteri' Kaptan Turgay Şeren gözleri dolu dolu ve alt dudağı duyduğu büyük üzüntünün etkisiyle titreyerek şu cümleleri sarf ediyor: "Bana tekrar tekrar Metin Oktay'ı hatırlattınız. Teşekkür ederim." Kaptan'ı böylesine aşırı duygusallığa iten nedir?

Memet Fuat'ın kaleminden Metin'in askerlikten erken terhis edilmesinden dolayı (!) tutuklanıp Toptaşı Cezaevi'ne konulmasından sonra kendiliğinden oluşan yürüyüşü öğreniyoruz: "Bir haber dolaştı: Metin Oktay Toptaşı Cezaevi'ndeymiş. Hep birlikte onu görmeye gidecekmişiz. Arabalı vapur iskeleye yanaşınca bağrış çığrış çıkıp çarşının içinden Ahmediye'ye doğru başladık yürümeye. Bayağı bir gösteri yürüyüşü. (...) Bu kez pencerelerden sarkıyor insanlar. Onların ilgilendiklerini görünce büsbütün şımarıp inletiyoruz orta-

Cezaevleri'nde kaldı.

- 18 Aralık 1960'ta İnönü Stadı'nda oynanan maçta Galatasaray Fenerbahçe'yi 5-0 yendi ve Metin 4 golün sahibi oldu.
- Temmuz 1961'de İtalya'nın Palermo Kulübü'ne transfer oldu.
- Haziran 1962'de yeniden Galatasaray'a döndü.
- 12 Mayıs 1965'te İstanbul'da Servet Kardıçalı ile evlendi.
- Aynı yıl "Taçsız Kral" filminde başrol oynadı.
- 9 Şubat 1966'da Zeynep adını verdikleri bir kız çocuğu oldu ama Servet ve Metin Oktay çiftinin "prenses"i ancak 6 saat yaşadı.
- 1969'da Galatasaray şampiyon, kendisi de gol kralı olduktan sonra, İstanbul ve İzmir'de yapılan jübilelerle futbolu bıraktı.
- 13 Eylül 1991'de bir trafik kazası sonucu aramızdan ayrıldı.
- Futbol yaşamı boyunca rakip fileleri tam 608 kez havalandırdı.
- 1 kez İzmirspor'da, 10 kez Galatasaray'da şampiyonluk gördü.
- 10 kez gol kralı oldu. (Biri İzmir Profesyonel Lig'de.)

/1956-57 İstanbul Profesyonel Ligi 17 gol.
/1957-58 " " " 19 gol.
/1958-59 " " " 22 gol,
/1959 Türkiye Ligi 11 gol.
/1959-60 Türkiye Ligi 33 gol.
/1960-61 Türkiye Ligi 36 gol.
/1962-63 Türkiye Ligi 38 gol.
/1964-65 Türkiye Ligi 17 gol.
/1968-69 Türkiye Ligi 17 gol.

- Maç başına 1.46'lık gol ortalaması kırılamadı.
- 40 kez milli oldu (4'ü Genç Milli Takım). 7 kez kaptanlık yaptı ve toplam 17 gol attı.
- Tüm futbol yaşamında 1 kez oyundan ihraç edildi (Bir Fenerbahçe maçında).

Kendi kaleminden SAHADAKİ METİN

(...) Maça çıkarken, büyük bir gerilim içersine girerdim. Tünelden sahaya çıkıncaya kadar kimseyle konuşmazdım. Kendime göre bir ibadetim vardı. Kendime göre inançlarım vardı.
Bu gerilim sahaya çıkınca biterdi. Çünkü artık orada seyircimle bütünleşirdim. Onlar beni iyi tanırlardı. Onlar benim sevgilim, ben de onların sevgilisiydim. Penaltı kaçırsam da, gol atamasam da, beni yalnız bırakmazlardı. Hep yanımda, hep beynimde olurlardı. O seyircide, o sevgililerde Metin Oktay olarak büyük kredim vardı.
Sahanın herhangi bir yerinde topu ayağıma aldığım zaman, düşünce olarak hazır olduğum için, kimin nerede durduğunu, kimin kaçtığını, kimin kaçacağını bilir, görürdüm. Top bana gelmeden önce veya geldiği zaman ne yapacağımı düşündüğüm için, pas hatalarım azalırdı. Şuna inanmıştım: Bir futbolcu sahaya çıktığında ya gol pası atmalı ya da gol atmalıydı. Her pasın gole götüren bir değeri bulunmalıydı.
Kendimi düşünce olarak buna hazırlardım. Maçı sahadan önce, beynimde oynamaya çalışırdım. Oyunda doğabilecek pozisyonları, bu durumlarda benim ne yapmam gerektiğini düşünürdüm. Devamlı araştırdığım için, hem takım arkadaşlarımın, hem rakip oyuncuların karakterlerini bilirdim.

lığı. 'Meetin!...Meetin!... Toptaşı Cezaevi'ne ulaştığımızda sokaklara zor sığıyoruz." Bu NASIL bir sevgi?

"Her şeyden önce olgun ve efendi bir insan"

Bence bu sevginin temelini Abdi İpekçi, Metin'in jübilesinden sonra kaleme aldığı şu satırlarda özlü bir biçimde açıklıyor: "Ama Metin futbol sahalarından çekildikten sonra ona karşı olan sempatimin temellerini arayınca ne onu, ne de bunu buluyorum karşımda. Şimdi Metin deyince, yaptığı işi en iyi şekilde, kendi kuşağının en başarılı adamı olarak yapmış olan gene de şöhretin doruklarında şımarmamış, gurur yüzünden zirveden uçuruma yuvarlanmamış bir insan geliyor aklıma..
Metin deyince, en yüksekte olduğu zaman bile çevresine saygıda kusur etmeyen, şöhretini günlük hayatında ucuz bir koz gibi kullanmaya tenezzül etmemiş olgun bir insan geliyor aklıma..
Metin'i her zaman büyük bir futbolcu, büyük bir Galatasaraylı olarak tanıyorum ve tanıyacağım. Ama Metin benim gözümde hepsinden önce olgun ve efendi bir insan değer sahibidir. Bunu söylerken, futbolu, Galatasaray'ı ve Metin'i seven herkesin benimle aynı fikirde olduğuna kesin olarak inanıyorum."

Tarih 13 Eylül 1991. Yer Ortaköy Ziya Restoran. Saat geceyarısına yaklaşıyor. Tarık Öcal ve arkadaşları mutlu bir rastlantı sonucu Metin Oktay'la son hasbıallerini yapıyorlar ve ortaya 14 Eylül'de Cumhuriyet Gazetesi'nde yayınlanan nefis yazı çıkıyor. Biz de bu unutulmaz yazıyı bilenlerin hatırlaması, bilmeyenlerin ve genç kuşakların ise tekrar tekrar okuması için yeniden yayınlıyoruz.

Hani Arayacaktın Metin Ağabey

Tarık Öcal

Uğursuz 12 Eylül'ün, 13'e bağlandığı saatlerde, piyanist arkadaşım Pepe ile Ziya Restoran'ın aşağı barında Sonbahar yalnızlığını çorba içerek yaşarken sanki barda ceketini unutmuş bir tavır ile Arda Uskan içeri girdi. Ortalığı toplayan komilere torpil geçip kendisine bir rakı ısmarladı. Kara mizah sohbet sürerken, birden bir ışığın düştüğünü hissettik. Sessiz sedasız yanımıza gelip, içkisini yudumlayan adam Metin Oktay'dı. Birdenbire benim ve Arda'nın hatta Rossi'yi de futbolcudan saymayan Pepe'nin gözlerinde ışıklar parladı. Alın size nostaljinin Allah'ı. Otuz yıldır barlarda restoranlarda gitar çalarak geçiririm hayatımı. Kimin ne kadar alkollü olduğunu ben bilmezsem kim bilir? Metin Oktay yanımızdaydı. Raporlar ne derse desin, biz üçümüz kişiliğimizi koyarak söyleyebiliriz ki Metin Oktay önceki gece içkiliydi, ama sarhoş değildi. On bir yıl önce 12 Eylül gecesi, bütün Türkiye sarhoş muydu sanki?

Bizler sanattan konuşuyorduk ya. Onun da gözlerimle seyrettiğim birçok golünün bir sanat eseri olduğunu söyledim. 1960'taki efsanevi maçta İskoçya'ya attığı golü, İstanbul'da bir AKG maçında iki taraftan iki kişi koluna girdiği halde, arkası kaleye dönükken, 90'a taktığı golü anlattım. Ve bunların sırrını sordum. "Ellerini uzat" dedi. İki elimi uzattım. Avuçlarım yere dönüktü. O da ellerini avucuna aldı. "Şimdi" dedi, "İstediğin elini çek ben yakalayacağım." Ellerimi, Metin Oktay'ın avucundan kurtaramadım. "İşte" dedi, "bu reflekstir bana o golleri attıran." Sonra ben de ona parmaklarımla bir gitarcı numarası yaptım. Benim ona şaşırdığım gibi o da benim tek elle alkış sesi çıkarmama bayıldı."Bunlar işin fizik tarafı" deyip Nazım Hikmet'ten bir şiir okudu. Hiçbirimiz ummazdık. Tabii ummamak, bizim suçumuz. "İşte bu şiiri bilmeyen ne top oynar, ne gitar çalar, işin özü bu kardeşim" deyip boynuma sarıldı. Meğer biz futbolculara nasıl bakarsak onlar da biz müzisyenlere öyle bakarmış, Ne çok ortak noktamız varmış oysa ki. Kartımı istedi. "Yarın seni arayacağım" dedi. Öpüşerek ayrıldık. Gitme vakti gelmişti. Yorgunduk. Metin Oktay'ı, yarım kalmış içkisiyle barda bırakıp Arda, Pepe ve ben çekip gittik. Sabah telefon çaldı. Metin Ağabey diye açtım. Pepe'ydi. Pepe'nin güzel sesinden ilk defa nefret ettim. Metin Oktay'ın ölümünü haber veriyordu. Senin karşında son golü yiyen kaleci olmak isterdim, Metin ağabey, ama son öptüğün insan oldum. Ben yine telefonunu bekliyorum. Sen aramazsan ben nasıl olsa arayacağım.

Servet Oktay: "En Zayıf Yönü Galatasaray'dı"

Fotoğraflar: Metin Bayka

Senegal maçından bir gün önce Nebil Özgentürk'ten edindiğimiz numarayı tuşluyoruz Servet Oktay'la konuşmak için. Dergimizi tanıttıktan sonra kendisiyle bir söyleşi yapmak istediğimizi söylüyoruz. İki gün içinde İzmir'e gideceğinden bize zaman ayıramayacağını belirtiyor. O zaman Metin Oktay sevgisinin verdiği güçle, Servet hanımı bir duygu bombardımanına tutuyoruz. İçten olduğumuzu anlıyor ve Senegal maçının bitiminden sonrasına randevulaşıyoruz. Gün uğurlu bir gün. Senegali yenip, yarı finale çıkıyoruz. Sokaklar sevinç gösterileriyle çalkalanıyor ama biz görevdeyiz ve Kral'ın evine gidiyoruz. Artık Kralımızın evindeyiz ve söyleşimize başlıyoruz. Söyleşimize daha sonra üvey oğlu Rıfat Pala ve aile dostları da Aydın Aksan da katılıyor.

Metin Oktay'la bizim yaşadığımız ilişki, bir taraftar futbolcu ilişkisi; karşılıklı sevgiye dayanan bir ilişki. Biz Metin Oktay'ı çok sevdik. Siz en yakını olarak bu konuya nasıl yaklaşıyorsunuz?

Bunun böyle olması çok doğal. Metin olağanüstü, bambaşka bir insandı. Derdini kimseye açmayan Galatasaray tutkunu bir insandı. O dönemde futbolcular arasında öyle güzel arkadaşlıklar vardı ki. Ve onlar bugüne göre yokluk içinde futbol oynuyorlardı. Ben çok iyi hatırlıyorum, ayakkabılarını zeytinyağına yatırırdık, yumuşasın diye; yoksa ayakları yara içinde kalıyordu. O zamanlar öyle Avrupa'dan malzeme, ayakkabı getirmek diye bir şey yoktu.

Peki Servet hanım siz N. Özgentürk'ün programında şöyle bir cümle sarf ettiniz:"Metin benim dostum, sevdiğim adam ve kocamdı; hiçbir kadın benim kadar mutlu olamadı." Bence bir kadının böyle hissetmesi çok önemli.

Evet, ben hep böyle düşündüm. Hatta derler ki, evlilik sevgiyi öldürür. Bu doğru değil. Dikkat edin aşk demiyorum, zaten aşk geçicidir.

O zaman sıradışı yıllar geçirdiniz. Söz konusu olan sıradışı bir bağ.

Metin çevresine pozitif enerji salan bir insandı. Karısı olarak bana, fazlasını verdi ki böylesine mutlu oldum.

Futbol, Metin Oktay'ın dünyasıydı. Daha önce de söylemiştiniz.

Evet, hep futbol, futbol.

Futbolu bıraktıktan sonra bir süre yöneticilik yaptı, teknik adam olarak çalıştı...

Mutlu olamadı. Bir ara İngiltere'ye oğlumuzun yanına gittik. Her hafta sonu İskoçya'ya giderdik. Gazetecilerin de olduğu bir ortamda Metin'in Türkiye'de çok sevilen eski bir futbolcu olduğu öğreniliyor ve bir penaltı turnuvası düzen-

leniyor. Metin on penaltının dokuzunu gole çevirince, "Böyle bir stil görmedik, bu senin doğan da var" diyorlar çevresindekiler.

Sürekli futbol oynamak istiyordu değil mi?
Evet. Örneğin, bir yere giderken üç beş çocuk görürdü futbol oynayan. Oyunları bitinceye kadar izlerdi onları. "Ah! Şimdi çocuk olsaydım" derdi.

Biraz eskilere dönelim. Galatasaray'da oynarken bir İzmirspor olayı var. Büyük bir para teklif ediliyor Metin'e İzmirspor'da oynaması için. Bir iki dakika içinde geri çeviriyor bu teklifi. Olayın tanıkları da var. Yönetici Rüçhan Atlı ve Turgay Şeren gibi. Size bu konudan söz etti mi?
Bu olaydan hiç konuşmadık. Ama ben biliyorum Metin'in para için oynamayacağını, onu Galatasaray'dan hiçbir şeyin koparamayacağını. Her zaman söylerdi, birinci karım Galatasaray diye. Bir de Metin sahada çok mutlu oluyordu. Ben de onu mutlu görünce daha mutlu oluyordum.

Bir de 45 günlük bir cezaevi olayı var. Çok üzülmüş ve kırılmış bu olaya, haklı olarak.
Dönemin Galatasaraylı bir milletvekili Metin'e maçlar için izin almış. "Bir şey olmaz, sen oyna ben izin alırım" demiş. 1960 ihtilali olunca bir binbaşı olayı takip ediyor ve Metin eksik askerlik yapmaktan tutuklanıyor. Ama inanın orada bile mutlu olabildi. Yeni arkadaşlıklar kurdu. Bazı haksızlıklara tanık oldu orada. "Orası benim için bir tecrübe oldu" derdi.

Cezaevindeki dostlarını hiç unutmamış, ziyaretlerine gitmiş ve gerektiğinde yardımlarına koşmuş.
Kime yapmadı ki.

Haklısınız kime yapmadı ki. Asıl mesele de bu zaten.
Kalp krizi geçirdi doktor istirahat verdi. Ben de alışverişe gitmiştim. Metin balkonda oturuyor, yağmur da çok şiddetli yağıyor. Karşıda bir kadın. Ama çok yoksul, halinden belli. Metin giymiş üzerine yağmurluğunu, arabayı çıkarmış, kadını evine kadar götürmüş. Eve geldim, Metin yok. Çılgına döndüm. "Bir şey olmaz, korkma. O kadın zavallı hasta biriydi" dedi.

Taraftarı, seyirciyi bu denli kendine bağlayan başka bir futbolcu var mıdır...
1969'un Temmuz ayında futbolu bıraktı. O ana dek hep manşetlerdeydi. Hep göz önündeydi. Demek

ki, çok seviliyordu. İnsan gibi insandı.

Birçok futbolcu gelip geçiyor, birçok futbolcu insanın gönlünde taht kuruyor. Son yıllardan örnek vermek gerekirse, Galatasaray seyircisi Hagi'yi de çok sevdi.
O zamanlar Kadıköy Belediye Başkanı Galatasaraylıydı. Fenerlilerin de takımlarına ne kadar düşkün olduklarını hepimiz biliriz. Ve Fenerbahçe Parkı'na Metin'in heykelini dikmesine izin vermişler. Hala orada Metin Oktay'ın heykeli vardır. Heykelin dikilmesinden dolayı, o zamanki Fenerbahçeli yöneticiler "Şeref duyarız" demişler. Herkes seviyordu Metin'i. Bambaşka bir şey bu.

Geçen sene Galatasaray kapalısında, 10 numaralı iki dev forma dalgalandı. Biri Metin Oktay'ın, biri de Hagi'nindi.
Evet bu beni son derece mutlu etti. Galatasaray taraftarının böyle bir şey yapması. Metin, insanları çok severdi. Onun hatırlanmasını istiyorum. Metin'le evlendim ve hamile kaldım. Kızımız erken doğumdan öldü. Ben 100 kilo oldum. Ve biz bir sene boyunca ne bir sinemaya ne de bir gezmeye gittik. Ve bana "Sen artık çocuk doğurma, bu kadar sıkıntı çekme. Çünkü Rıfat'ı bizim çocuğumuz olmasa da, kendi çocuğum gibi görüyorum" dedi. Her erkek bunu yapmaz. Düşünün artık o sevecenliği.

Metin bizim ilahımızdı. İlahların zayıf yönleri olmaz ya da tek zayıf yanları olur. Aşil'in topuğu gibi. Metin Oktay'ın en zayıf yönü neresiydi?
Metin'in en zayıf yönü Galatasaray'dı. Galatasaray'a karşı çok zayıftı.

Rıfat Pala: Metin Oktay hiçbir zaman profesyonel olamadı, hep amatör oldu. Paraya asla önem vermezdi.

Peki Rıfat Bey, siz Metin Oktay'la bir baba oğul ya da ağabey kardeş ilişkisi yaşadınız. Metin Oktay'ı tanımlar mısınız?
Bence dünyanın en iyi insanıydı. Yüreğinde inanılmaz bir sevgi ve saygıyı taşıyordu. Ve her şeyden önce paylaşmayı çok iyi bilir ve bir de güzeli severdi. Maneviyata çok önem verirdi. Bunları iyi biliyorum çünkü 30 yıl aynı evde yaşadık.

Federasyon Başkanı Orhan Şeref Apak ile.

Servet Oktay: Bir gün Kilyos'ta kamp yapıyorlardı. Metin aradı ve "Servet gel, özledim sizi" dedi. Annemle birlikte Kilyos'a gittik ve Metin yanımıza gelerek "Servet, bir şey söyleyeceğim. Ben futbolu bırakıyorum" dedi. "Hayırlı olsun" dedim ama çok üzüldüm. Ertesi gün kapımıza gelen gazeteleri elime alıp, 'Metin futbolu bırakıyor'başlıklarını görünce, ağlamaya başladım. Ve o duygu seli jübilesine kadar devam etti.

Rıfat Pala: Onu rahmetli Figo yetiştirmiş. Eskiden Karşıyaka'da antrenman yaparlarmış. Antrenmandan sonra Figo bisikletle Metin koşarak dönerlermiş. Metin Oktay tüm yaşamında parayı daima ikinci planda tuttu. İzmir'de Haldun abimizle birlikte paraya sıkışıyorlar ve bir senet kırdırıyorlar. Yanımızda bir kesekağıdı dolusu para, Kordon'da bir şeyler içmeye gittik. Adamın biri yanımıza geldi ve Metin'in kulağına bir şeyler söyledi. Bu çıkardı bütün parayı adama verdi. "Ya ne yaptın?"

"Herşeyden önce paylaşmayı bilir ve bir de güzeli severdi."

dedim. "Olsun oğlum, onun paraya benden daha çok ihtiyacı var" dedi.

SO: Rıfat ile birgün bir simitçi görmüşler. Ağlıyormuş simitçi. "Simit tablamı aldılar, ben şimdi patrona ne söyleyeceğim" diye. Ne kadar simit? Şu kadar. Cebindeki bütün parayı simitçiye veriyor. "Rıfat senin cebinde ne kadar var?" diyor ve Rıfat'ın cebindeki tüm parayı da simitçiye veriyor.

Aydın Aksan: İzmir'de işlettiği "Gol Pub" adında bir yer vardı. Bir gün birlikte oraya gidip bir haftalık hasılatı aldık. Ben bir günlük hasılatı Metin abiye verdim, altı günlük hasılatı da arabamın torpido gözüne koydum. Göz de açılmıyor. Yani istese de açamaz. Çünkü biliyorum altı günlük hasılatı dağıtacak. "Metin abi seni bir bara götüreceğim çok beğeneceksin" dedim. O sırada bir arkadaş geldi ve "Karşısı tenis kulübü, oraya gidelim" dedi. Kulüp'te de düğün varmış. "Metin Oktay gelmiş" diyen yanımıza geliyor ve imza istiyor. Yanımızda kağıt yok. Metin abi o zamanın en büyük parası olan 10 bin liraları imzalıyor ve dağıtıyor. Gelenler hem imzayı, hem de parayı alıyorlar. Kuyruk da uzadıkça uzuyor. Bir süre sonra Metin abı bana döndü ve "Para bitti, efendi" dedi. Ben de kendisine yüz ve beş yüz liralıklar verdim. Bana doğru eğildi ve "Efendi, ayıp olmaz mı?" dedi. "Abi önemli olan senin imzan" dedim. Kuyruk da böylece daha tenhalaştı.

Gerçekten ilginç bir anı. Son olarak, Metin Oktay'ın krallık tacı size geri döndü mü?

SO: Dönmedi ve bu konuda bir şey söylemek istemiyorum.